

Teď je to malé roztomilé štěňátko, po výcviku vynese svým majitelům pěkných pár tisíc malajských dolarů

V čisté muslimských vesnicích v Malajsií člověk o psa nezavadí. Nejméně jich žije na Malajském poloostrově ve státech Kelantan, Kedah a Terengganu, kde přes 80 procent obyvatel tvoří muslimové. Zbytek obyvatel jsou Indové, Číňané nebo potomci bělochů, tedy nemuslimové. Ve státech Sarawak a Sabah na malajské části ostrova Borneo jsou v převaze Dajákové, a ti jsou z větší části křesťané. Kde jsou křesťané, tam jsou i psi. Kde žijí hinduisté, tam nikdo žádnému zvířeti neublíží. Kde žijí Číňané, kteří jsou bohatí, tam se najde i nějaký běloučký chlupatý domácí minimazlíček rodu šicu nebo lhasa apso. Ale jak se má chlupáčovi líbit život v 32 a více stupních nad nulou? Copak se v tom dá běhat? Ani zlatý retrívr anglikánského kněze, kterého jsme potkali s pánem na procházce, nebyl horkem příliš nadšený. Není proto divu, že toto v Evropě celkem běžné plemeno je v Malajsií pěkně drahé. Kněz samozřejmě peněz moc neměl, psa dostal. I když se o něj určitě dobře staral, jako většina zdejších psů měl i jeho pes v chlupech pořádnou vyrážku. Jeho pána zase sužovali komáři. I v Malajsií musíte se psem na procházku do parku. A parkový trávník je všude v tropech příbytkem komárů, které pes svým pobíháním probudil k činnosti. Kněz se původně vydal na rychlý jogging a vzal si kraťasy. S tím, že nás potká a zastaví se na kus řeči, určitě nepočítal. Nestačil se plácát. I když jeho velký pes byl výjimka, s velkými psy jsme se přesto ještě jednou setkali. Ve městě Miri na Sarawaku jsme si šli prohlédnout bohatou čtvrť plnou moderních velkých vil, zčásti více či méně zdařile kopírujících Evropu. V zahradách samozřejmě pobíhali hlídací psi. Jen málo z nich byli obvyklí němečtí ovčáci nebo dobrmani. Jejich chov a cvičení je docela dobrý byznys. Velký vycvičený pes vyjde v přepočtu na 28 tisíc našich korun. Většinu domů však hlídá smečka středně velké blaňající pouliční směsi. Tito psi jsou po celé Malajsií obdivuhodně stejní. Krátkosrstí, většinou běžoví, někteří pruhovaní jako hyena, jiní zbarvení jako německý

Malajská psí zastavení

Psát o životě psů v muslimské zemi není jednoduché. Muslimové je považují za nečisté zvíře a dávají přednost kočkám. Proto je v takových zemích psů málo a to málo, co zde pobíhá, vypadá obvykle dost uboze.

Domorodý pes na dlouhé verandě domorodého dajáckého domu

ovčák, úplně nejmíň je skvrnitých. Vlčákovitý typ, dlouhá oháňka, v kohoutku plus minus 50 cm. Člověku se vyhýbají, utíkají před ním. Ani štěňata nevrčí ocasem a nechtějí si hrát, jejich povaha je jiná, na úzké soužití s člověkem nejsou zvyklí. O jejich zdravotním stavu je lepší se nezmiňovat a z téhož důvodu je také lepší neprohlížet si je příliš zblízka. Kožní nemoci, nádory a feny zničené stále opakovanými porody, to není pohled pro zjemnělé oči Evropana.

Nejvíce psů jsme viděli v domorodých domech Dajáků ve vnitrozemí Bornea. Dajákové nám tvrdili, že každý z nich má svého pána i své jméno, ale vzpomenout si na něj obvykle nemohli. Přesto měli pravdu, když jsme psy chvíli pozorovali, zjistili jsme, že každý měl své dveře, do kterých se snažil dostat. Podle hubenosti

psů zřejmě i tady platilo - neublížujeme jim, ale příliš se o ně nestaráme.

V Kuala Lumpur, hlavním městě Malajsie, jsme několik dní pozorovali jednu smečku. Okna našeho hostelu vedla do neudržovaného parku a na velké parkoviště. Ve dne byl klid. Psi spali. K půlnoci, když lidé konečně vypadli z ulice (to říkali psi), měla jejich smečka volno. Všichni psi v ní byli stejného vzhledu a stejně velcí, což jim bezpochyby usnadňovalo sexuální život. Jen si vzpomeňte, jak se trápí evropský uprchlý jezevčík, když narazí na láskychtivou fenu německého ovčáka. Nocí, jež měla být tichá, se neslo psí vytí, kňučení, vrčení a štěkání. Na české vesnici obvykle slyšíme jen hodně hlasité sprosté psí nadávání. Tady se nocí nesl celý psí slovník, který má opravdu hodně slov. To bylo vyhrožování, omlouvání se, prošení, vemlouvání se a pochlebování. A co když se tihle pouliční polo-

divocí psi vracejí ke své původní přirozenosti a volně pobíhání a život ve smečce jim stoprocentně vyhovuje, přestože ulice není step nebo džungle? I když je pravda, že na ulicích Kuala Lumpur dost těžko najdou králíky ochotné nechat se jejich smečkou uštvat a sežrat.

Irena Páleníčková

Typický zástupce pouličních a venkovských psů v Malajsii